
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 12/1(121), 112-113

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

**z dnia 7 października 1967 r.
(WKD 69/67)**

Sam fakt stwierdzenia u obwinionego przez biegłych lekarzy neurologów dyskretnych cech zespołu psychoorganicznego o etiologii miażdżycowej, wyrażającej się — między innymi — w pewnej euforii i nieznacznym obniżeniu funkcji krytycyzmu, wymagał wyznaczenia mu obrońcy z urzędu.

Nieuwzględnienie w takim wypadku wniosku obwinionego o odroczenie rozprawy i o wezwanie na następny termin wskazanego przezeń obrońcy stanowi naruszenie jego podstawowego prawa do obrony, przewidzianego w § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim, oraz powoduje uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z u z a s a d n i e n i a :

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 11.II.1967 r. uznała adw. AB za winnego nadużycia wolności pisma i wymierzyła mu za ten czyn karę dyscyplinarną zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 3 miesięcy.

Od tego orzeczenia złożyli odwołania:

- 1) prokurator wojewódzki, który zarzuca niewspółmierność kary w stosunku do stopnia szkodliwości społecznej czynu i wnosi o wymierzenie obwinionemu surowszej kary, oraz
- 2) obwiniony, który zarzuca obrazę art. 79 § 1 lit. a) k.p.k. i wnosi o

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania w innym składzie.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, uchylając powyższe orzeczenie i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania, zważyła, co następuje:

Jeszcze przed wydaniem przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną orzeczenia Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpoznawała odwołanie rzecznika dyscyplinarnego od postanowienia I instancji o nieuwzględnieniu wniosku co do tymczasowego zawieszenia obwinionego w wykonywaniu czynności zawodowych, przy czym ze względu na stan jego zdrowia wyznaczyła mu — na podstawie § 14 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim — obrońcę z urzędu, który następnie bronił obwinionego przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną.

Powołani przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną lekarze neurologicy stwierdzili u obwinionego dyskretne cechy zespołu psychoorganicznego o etiologii miażdżycowej, wyrażającej się — między innymi — w pewnej euforii i nieznacznie obniżonej funkcji krytycyzmu.

W dniu 11.II.1967 r. obwiniony wniósł o odroczenie rozprawy i wezwanie na następny termin jego obrońcy z wyboru.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna nie uwzględniła tego wniosku, rozpoznała sprawę pod nieobecność obrońcy i wydała zaskarżone orzeczenie.

Sam fakt stwierdzenia u obwinionego przez biegłych lekarzy neurologów dyskretnych cech zespołu psychoorga-

nicznego o etiologii miażdżycowej, wyrażających się — między innymi — w pewnej euforii i nieznacznym obniżeniu funkcji krytycyzmu, wymagał wyznaczenia mu obrońcy z urzędu. Nieuwzględnienie w takim wypadku wniosku obwinionego o odroczenie rozprawy i o wezwanie na następny termin wskazanego przezeń obrońcy stanowi naruszenie jego podstawowego

prawa do obrony, przewidzianego w § 14 ust. 2 pkt 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dn. 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim, oraz powoduje uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

PRASA O ADWOKATURZE

W prowadzonej na łamach „Gazety Sądowej i Penitencjarnej” rubryce *Prawnicze 2 tygodnie* ogłoszono (nr 22 z dn. 15 listopada 1967 r.) informacje o bieżących pracach Naczelnej Rady Adwokackiej. „Gazeta” m. in. podaje:

„Samorząd adwokacki ustalił nowe zasady wizytacji zespołów adwokackich. Oto niektóre z tych zasad. Wizytacja powinna być problemowa, tj. obejmować określony dział, np. kontrolę pracy zawodowej czy społecznej członków zespołu. Wizytacja powinna być prowadzona przez dwóch wizytatorów, a w sprawach finansowych — przy współudziale księgowego-rewidenta. Wizytacja nie może być formalnością, wykonanie jej zaleceń musi być ponownie skontrolowane. W zasadzie wizytacja należy do zespołu wizytatorów, tworzonych przy poszczególnych radach adwokackich. Zespół Wizytatorów przy Naczelnej Radzie Adwokackiej działa tylko w wypadkach wyjątkowych, w razie zastrzeżeń odnośnie do działania zespołów wizytatorów przy radach adwokackich, jak również w razie powstania terenowych sytuacji konfliktowych”

*

W artykule redakcyjnym pt. *Po zjeździe Zrzeszenia Prawników Polskich* („Gazeta Sądowa i Penitencjarna” nr 22 z dn. 15 listopada 1967 r.) na uwagę zasługuje następujący fragment zaopatrzonej podtytułem *Radca — zawód nowy*:

„Adwokatura przed paru laty przeżyła reformę. Zmiany ustrojowe w adwokaturze skutkują w formie angażowania się społecznego adwokatury, we właściwym ustawieniu się adwokatury w życiu społecznym. Mimo iż mamy do czynienia z liczbowym zmniejszeniem się udziału adwokatury w ZPP, co m. in. tłumaczy się przejściem wielu adwokatów do zawodu radcy prawnego — zaangażowanie adwokatury w pracach Zrzeszenia, jej działalność wyraźnie się wzmogła. Jeśli chodzi o zawód radcy prawnego — to niewątpliwie problemy tego zawodu były najwięcej dyskutowane. Wynika to z tego, iż jest to w zasadzie zawód nowy. Podniesienie rangi zawodu radcy prawnego jest tym problemem, który wysuwa się na czoło, i wiele uwagi poświęcono kwestii podniesienia poziomu wiedzy radcy prawnego, ustabilizowania tego zawodu, zapewnienia możliwości awansu.”